

BAANTJER

De Cock en de kus des doods

Een nieuwe De Cock door
Peter Römer

De Fontein

BAANTJER

**De Cock en de
kus des doods**

door Peter Römer

De Fontein

1

Roxanne Degenaar zag het gewoon niet meer zitten.

In het begin had het haar allemaal leuk en vooral spannend geleken, maar sinds haar entree in de Amsterdamse gemeentepolitiek had ze geen avond meer vrij gehad. Ze keek op haar horloge en zag dat het net halfnegen was geweest. Ze twijfelde of ze zich nog een glas wijn zou inschenken voordat Albert kwam, maar nee, beter van niet. Ze moest helder blijven, haar verhaal was lastig genoeg. Albert kwam langs om over het partijprogramma te spreken. Vreselijk saai, maar volgens Albert, die zelf ook vreselijk saai was, wel zo belangrijk. De mensen moesten volgens hem weten waar ze voor kozen. Kleur bekennen en zo. Ze had een hekel aan die prietpraat, het ging om de poppetjes in de politiek, dat wist ze wel zeker. Daarom stond zij op het affiche, en niet die sullige Albert.

Ze keek naar het affiche dat ze eerder op de avond in de rechterhoek van het raam had geplakt. Ze had er een aantal in een kartonnen koker van het partijbureau meegenomen. Matthias zou het verschrikkelijk lelijk vinden, en daar kon ze hem geen ongelijk in geven, maar dit was nou eenmaal de prijs die ze moesten betalen omdat ze lijsttrekker was. En ze was er ergens ook best trots op. OMA, LIJST 12. STEM ROXANNE!

OMA stond voor Ons Mooi Amsterdam, een naam die was

bedacht lang voordat zij bij de partij betrokken raakte. OMA... het kon eigenlijk niet. Het was ook de reden dat ze absoluut geen foto van haar op het affiche had gewild. En dat was echt geen probleem geweest, want iedereen in de stad kende Roxanne. Ze liep naar het kookeiland en zette de koffiemachine aan toen de bel ging. Ze zuchtte geërgerd, was hij nog te vroeg ook. Ze hadden om negen uur afgesproken. Nou ja, des te sneller was het gesprek afgelopen en kon ze aan de wijn. Ze liep naar de voordeur en zette die op een kier, daarna drukte ze op het knopje om de buitendeur te openen. Ze liep terug naar de keuken en nam een blikje cassis uit de koelkast. Cassis. Een kinderdrankje, maar Albert dronk niets anders. Voor zichzelf besloot ze nog maar een cappuccino te maken.

Niet veel later hoorde ze voetstappen in de woonkamer. Ze draaide zich om en toen ze zag wie er binnenkwam wilde ze boos reageren, maar ze hield verschrikt haar mond toen een hand langzaam uit een jaszak kwam en er een pistool op haar werd gericht. Ze stond als bevroren, wilde iets zeggen, schreeuwen, maar de woorden vonden geen uitweg uit haar keel. Toen draaide ze zich om en klauwde naar het messenblok dat op het kookeiland stond. Het was echter te laat. Er klonk een schot, één enkel schot.

Maar dat maakte ze niet bewust meer mee.

Rechercheur Jurre de Cock kwam de hal van het politiebureau aan de Warmoesstraat binnen en sloeg de regendruppels van zijn oude vilten hoedje. Hij had een kort onderzoek gedaan naar een jonge Duitse vrouw die was gevonden in een oude loods en was gestorven aan een overdosis. Een treurige zaak van het soort dat hij de laatste jaren gelukkig steeds minder aantrof, maar dat in zijn beginjaren aan de Warmoesstraat

een dagelijkse realiteit vormde. Hij was er echter nooit aan gewend geraakt en ook deze avond had de aanblik van de jonge vrouw en haar droevig lot hem gedeprimeerd.

Hij slofte vermoeid naar de stenen trap, toen de wachtcommandant zijn hoofd om de hoek van de balie stak. 'De Cock! Zet je hoedje maar weer op. De meldkamer komt net door met een gevalletje voor je in de PC.'

'De P.C. Hoofdstraat? Kan de Lijnbaansgracht daar niet heen?'

'Geen capaciteit. Die gasten hebben hun handen vol.'

De Cock zuchtte. 'Wij gelukkig niet...' Hij zette zijn slappe, natte hoedje weer op zijn hoofd.

'En Dick?'

'Komt eraan.'

Achter zich, op de trap, hoorde hij de snelle voetstappen van zijn trouwe adjudant.

De knipperende lichten van de politieauto's en de ambulance maakten een kermisachtige indruk in de normaal zo chique P.C. Hoofdstraat, waar overdag de Porsches en Bentleys stonden geparkeerd op de plekken die nu door de dienstauto's werden ingenomen. De Cock keek omhoog naar het pand waar de meute op was losgelaten. Boven een kledingzaak waren twee etages, waarvan de onderste hel verlicht werd door de lampen die er door de forensische dienst waren neergezet. Linksonder in het raam was een affiche geplakt, een verkiezingsaffiche zo te zien. Een jonge diender hield het afzetlint omhoog en gaf zo De Cock en Vledder toegang tot de plaats delict.

De Cock liep met enige moeite de smalle trap op en betrad de etage op de eerste verdieping. Wat hem daar meteen opviel

was de luxe uitstraling van alles wat zich in de kamers bevond. Het tapijt, de meubels, de kunst aan de wand, alles vertelde het verhaal van een geslaagd leven. De keuken was bij de etage getrokken en werd van de kamer gescheiden door een kookeiland. Half over het kookeiland heen lag het lichaam van een dode vrouw. Hier was van een geslaagd leven helaas geen sprake meer.

Dokter Den Koninghe stond over het lichaam gebogen en keek even op toen De Cock in de deuropening verscheen. ‘Mevrouw is dood,’ merkte hij droog op.

‘Ik was er al bang voor,’ antwoordde de grijze rechercheur.

Het was zijn tweede dode van de dag en ook dit lichaam vormde geen prettige aanblik. De vrouw was gekleed in een lange jurk van een lichte stof met een drukke, kleurrijke print. Haar ontblote armen lagen dwars over het kookeiland en haar rechterhand lag naast een omgevallen messenblok. Had ze geprobeerd een mes te pakken? Wilde ze daarmee haar aanvaller te lijf? De fotograaf maakte op aanwijzingen van de dokter foto’s van het hoofd van het slachtoffer. Het blonde haar zat vol roestbruine klonters, en ook op het keukenblad waren spetters zichtbaar.

De dokter nam het gouden brilletje van zijn neus en poetste de glazen op met de pochet die hij uit zijn borstzakje had getrokken.

‘Van achteren in het hoofd geschoten. Er is een duidelijke ingangswond, maar het lijkt niet echt op een gericht schot. De kogel is er hier weer uit gekomen.’ Hij wees op een plek aan de andere kant van het hoofd. ‘Een klein stukje naar links en de kogel had haar hoofd alleen geschampt. Geval van pech, lijkt me. Enfin, ik ga naar huis, ik heb wel weer genoeg dood gezien voor één dag. Ajuus.’

De Cock keek de kamer rond en probeerde zich een voorstelling te maken van wat er was gebeurd. Hij zag geen tekenen van een worsteling en nam dus aan dat de vrouw in de keuken stond op het moment van de moord. Hij zag dat de espressomachine aanstond en dat er een kopje onder het uilooptuitje stond. Leeg. Was ze van plan geweest een kop koffie te maken? Naast de machine stond een blikje cassis. Was er iemand op bezoek? Iemand die ze kende?

‘Zijn er sporen gevonden van braak?’ vroeg hij aan een forensisch rechercheur die in zijn witte plastic pak door de kamer schuifelde.

‘Er is maar één manier om deze ruimte binnen te komen en dat is door de voordeur.’ Hij wees op de deur waardoor De Cock net zelf de etage had betreden. ‘En daar zijn geen sporen van braak te vinden. Beneden op de buitendeur ook niet.’

‘Dan heeft zij opengedaan voor haar moordenaar.’

‘Of hij had een sleutel.’

De Cock grijnsde. ‘Je hebt de moord al opgelost, hoor ik.’

De rechercheur lachte terug. ‘Appeltje-eitje, De Cock.’ En hij ging weer verder met zijn werk.

Plotseling hoorde hij een hoop herrie vanuit het trapgat komen.

‘Ik moet erdoor!’

‘Nee!’

Geluiden van een worsteling.

De Cock gaf een knikje. ‘Dick.’

Vledder stopte zijn notitieboekje weg en holde naar de deur. Het kostte hem niet veel tijd om te zien wat er aan de hand was.

‘De echtgenoot van het slachtoffer,’ hijgde hij. ‘Hij wil naar boven.’

‘Ja, dat begrijp ik, maar daar kan geen sprake van zijn, niet zolang de manschappen hier bezig zijn. En hij kan ook maar beter zijn vrouw niet zien in deze toestand.’ Hij gebaarde naar de ambulancemedewerkers die stonden te wachten tot ze het teken kregen dat het lichaam kon worden afgevoerd. ‘Eerst moeten zij hun werk kunnen doen.’

Hij wierp nog een blik in de kamer en besloot toen dat hij voor het moment niet veel meer te zoeken had in het appartement. De forensische dienst was er nog wel even bezig.

‘Laten we met hem praten.’

De man stond in de portiek van de kledingzaak nerveus aan een sigaret te trekken.

‘Verdomme al vijf jaar niet meer gerookt!’ Hij wierp de peuk met een afgemeten gebaar in de goot. ‘Kan ik haar nou zien?’

Hij was een knappe man, met een krachtig, zongebruind gezicht waarin twee bruine ogen de rechercheurs ontredderd aankeken. Hij droeg een parelgrijs maatpak dat De Cock zonder moeite kon plaatsen bij het interieur van zijn appartement. Het ademde geld.

‘Ik ben bang van niet. De collega’s van de forensische dienst zijn nu bezig en dan mag niemand naar binnen.’

‘En wie bent u?’

‘Mijn naam is De Cock, met ceooceekaa. En dit is mijn collega Vledder. Wij zijn van de recherche.’

‘Kunt u mij vertellen wat er is gebeurd?’

‘Helaas. Wij hebben nog geen onderzoek kunnen doen en we hebben nog niemand gesproken. We hebben de melding net binnengekregen.’

De man leek het antwoord niet gehoord te hebben. Hij

wreef zenuwachtig met zijn hand over zijn wang en kin. ‘Wat kan er nou gebeurd zijn? Ik bedoel, dood... Ik kan het niet geloven.’ Hij keek op naar De Cock. ‘Dat geloof je toch niet?’

‘Meneer...?’ Hij keek hem vragend aan.

De man keek vragend terug. ‘O. Ja, sorry. Degenaar.’

‘Meneer Degenaar, uw vrouw is om het leven gebracht.’ De Cock probeerde de boodschap zo voorzichtig mogelijk te brengen.

Even leek de mededeling langs hem heen te gaan en keek hij onrustig de straat in, alsof hij de rechercheur niet had gehoord of had willen horen. Maar langzaam drong de realiteit tot de man door.

‘Om... om... Maar u bedoelt dat ze is vermoord?’

‘Het spijt me.’

De man keek nerveus van links naar rechts, alsof hij ergens in de portiek het antwoord kon vinden op een vraag. ‘Maar hoe... hoe...’

‘Dat moet allemaal nog worden onderzocht.’

‘Jezus...’

‘Wij willen graag met u spreken, maar misschien kunnen we dat het beste uitstellen tot morgen.’

‘Ja... ja...’

‘Kunnen wij een dokter voor u bellen?’

‘Wat? Nee... nee, ik... Het gaat wel.’

‘U kunt vanavond uw huis niet meer in. Hebt u een plek waar u heen kunt gaan?’

De man keek De Cock aan alsof hij de vraag niet begreep, het was duidelijk dat hij met zijn gedachten heel ergens anders was.

‘Kunt u ergens slapen?’

‘Ja. Ja, er is hier verderop een hotel.’ Hij zwaaide met zijn

arm. 'Ik ga wel in het Hilton liggen.' Zijn hoofd zakte tussen zijn schouders, maar ineens leek hij iets te horen en keek hij op. 'Albert!' Hij maakte zich los van de twee rechercheurs in de portiek en liep met grote passen op een man af die naast de jonge diender triest voor zich uit staarde.

Degenaar greep de man bij zijn revers. 'Ze is dood.'

De treurige man zuchtte diep. 'Ik weet het. Ik hoorde het net. Een overval.'

Degenaar viel stil en keek toen over zijn schouder naar De Cock. 'Een... Hoe weet je dat?'

'Ik heb natuurlijk meteen navraag gedaan, toen ik begreep dat Roxanne...' Hij wees op de agent. 'Ze denken aan een overval.'

De Cock kwam tussenbeide. 'Neemt u mij niet kwalijk, maar u hebt mevrouw gekend?'

'Tamelijk goed, mag ik wel zeggen.'

'Was u hier met een speciale reden?'

De man keek hem onnozel aan. De Cock richtte zich tot Degenaar. 'Wij moeten even met deze meneer praten, dus als u zo vriendelijk zou willen zijn...' Vledder liep met hem terug naar de portiek.

'Hoe eh... hoe bedoelt u dat?'

'Bent u hier met een reden of kwam u hier toevallig langs op het moment dat er politie voor de deur stond?'

'Nou ja... ik woon hier om de hoek, in de Van Baerlestraat, en ik hoorde de sirenes en ik zag de auto's door de straat scheuren. En ja, je bent Amsterdammer of niet, dan wil je ook weten waar de brand is!' De man lachte bescheiden. Een gewone man, een keurige burgerman in een beige regenjas, waaronder hij een blauw colbertje droeg boven een grijze flanellen broek. 'Ik zit in de Amsterdamse politiek, vandaar.'

‘Mag ik vragen hoe u heet?’

‘Koppen, Albert Koppen van Ons Mooi Amsterdam.’

Het zei De Cock niet veel.

‘Kunt u mij misschien iets meer vertellen?’ vroeg de man.

‘Waarover?’

‘Over wat er is gebeurd. U begrijpt –’

‘Het onderzoek is net gestart, meneer. Wij weten net zo veel als u.’

‘Ja, ja... ze denken dat ze overvallen is.’ Hij wees weer naar de jonge diender, die nu in gesprek was met een jonge vrouw die op het rumoer was afgekomen.

‘Een overval valt niet uit te sluiten,’ antwoordde De Cock neutraal en hij keerde zich van de man af.

Ineens klonk de stem van Degenaar uit de portiek. ‘Laat je niks wijsmaken, De Cock. Dit is een afrekening, een politieke moord!’

Eerste druk januari 2024

Copyright © 2024 Peter Römer

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Het gebruik van de naam Baantjer is met toestemming van de erven A.C. Baantjer

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld Bart Hendrix

Foto Peter Römer © Jurriaan Hoefsmit

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Leerdam

ISBN 978 90 261 6600 6

ISBN e-book 978 90 261 6603 7

ISBN luisterboek 978 90 261 6604 4

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.